

Första namnets läsning **aotuitr** är en möjlig beteckning för **antuetr** Sundby, Spånga sn, Uppl., enl. min undersökning 1902 (B. 148, L. 376, D. II, 31 **antuitr**), uttal troligen *Andvætr*, jfr *Andvit* vandal. och östgot. (Schönfeld, *Wb. d. altgerm. Personen- u. Völkernam.* s. 20), fvn. *Qndóttr*.¹

Till ack. **aisi**, vars läsning är fullt säker, finnes intet motsvarande namn uppvisat, om icke fsv. *Æser* Lundgren. Sannolikt är det dock felristning för det ej ovanliga namnet *Est* vars ack. på uppländska runstenar förekommer c. 10 gg., t. ex. **aist** B. 328, L. 17, D. II, 230, Brate år 1914 Skråmstad, Haga sn, **est** D. I, 89, O. v. Friesen, Norby Vårfrukyrka sn (B. 644 **ist**, L. 717).

Det berömmade uttrycket om den avlidne **prutar : piakn** : förekommer på tre andra runstenar, nämligen Sö. 112 Kolunda, 151 Lövsund, 170 Nälberga. Första leden är fsv. gen. av fvn. *þrótttr* »kraft, styrka», jfr i skaldespråket: *þróttar orð* »animose dicta», *þróttarhvass* »acer et fortis» (Wisén), O. v. Friesen översätter det därför hos S. Lindqvist s. 132 lämpligen med »en kraftkarl».

Översättningen är alltså troligen följande: Andvæt reste sten (denna) efter Est, sin fader, en kraftkarl.

91. Tidö, Hammarby sn, Östra Rekarne hd.

Pl. 8: B. 756.

Litteratur: B. 756; L. 978.

Runstenens plats angives i B. 756 vara »Tidö Gärde», stenen är nu försvunnen.

Efter måtten i B. 759 har runstenen varit c:a 3,20 m hög, 90 cm bred vid foten, 55 cm på smalaste stället mitt på stenen och 1,11 m tangerande översta slingan i toppen. Ämnet har säkerligen varit gråsten.

Inskriften var enligt B. 756:

ikulfr : auk : uasati : raistu : stain : pansi · aftir : buka : ali : sikstin : þup hialbi · salu : þira :

5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65

þup är med säkerhet felläsning för **kup**, måhända ock **ali** för **ala**, om icke ristaren efter ack. **buka** av fsv. *Bugge* övergått till att bruka nom. fsv. *Alli*.

Namnet **uasati** måste hava uttalats *Væ-sæti*, som synes vara uttalet i Götaland, jfr Lundgren *Væste*, *Væ-mund* och Rök III, 266, varemot i Svealand *Vi-sæte*, varom den trogna ljudbeteckningen **uiseti** B. 67, L. 460, Brate år 1904, Lindö (D. II, 96 **uisiti**) vittnar. Förhållandet mellan de avlidne och dem, som rest stenen, angives icke uti inskriften, vilket kanske tyder på, att det icke varit släktskap utan kamratskap av ett eller annat slag, vadan en av dem väl kan hava varit från Götaland.

Översättning: Ingulv och Väsäte reste denna sten efter Bugge, Alle, Sigsten. Gud hjälpe deras själ!

92. Husby kyrkogård, Östra Rekarne hd.

Pl. 44. Pl. 8: B. 755.

Litteratur: B. 755; L. 976; D 8vo 88; S. Lindqvist, ATS 22: L. s. 47, 91.

Peringskiöld, som år 1686 avtecknade stenen, meddelar, att den blivit »nyligen inmurat med slingorna neråt, sedan han i kyrkegården för några år sedan i en graf igen-

¹ A. Noreen, *Namn och bygd* 1913 s. 146 tolkar ristningen som **And-wend* eller **And-wind* av urn. **Anda-wandur*, men denna uppfattning synes mig stranda dels på den av Noreen själv gjorda invändningen, att trots de många fallen av skrivningen **antuit(r)** ingen variantskrivning **antuint(r)* ännu anträffats, dels på att den gen. **antuita** L. 235, som Noreen anför till dess stöd, av D. I, 228 rättats till **antyits**. Namnets härledning synes vara riktigt funnen av Wrede, *Sprache der Wandalen* s. 62, se Bugge, *Runverser*, s. 401.